

РЕШЕНИЕ

№ 366

гр. Кюстендил, 18.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Андрей Н. Радев

при участието на секретаря Янка Ян. Ангелова
като разгледа докладваното от Андрей Н. Радев Гражданско дело № 20211520100947 по описа за 2021 година

„А 1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК 131468980, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Илинден, ул. „Кукуш“ №1, съдебен адрес: гр. София, ул. „Цар Калоян“ № 6, хотел „Рила“, офис № 411, е предявило против „ДИ КАР“ ЕООД, ЕИК 109608542, със седалище и адрес на управление: с , представлявано от управителя ПЛАМЕН МИЛЕНКОВ, искове по чл.42 от ГПК за установяване, че ответното дружество дължи на ищеца сумата от 522,01 лв., от които 57,77 лв. месечни такси за потребление за използван услуги по договор М4915584 за периода от 23.10.2018г. до 22.12.2018г., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане, както и 464,24 лв. неустойка за неизпълнение на цитирания договор, ведно със законна лихва за забава от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК ответната страна е депозирал писмен отговор, с който изразява становище за допустимост, неоснователност на исковата претенция, тъй като всички дължими суми към ищцовото дружество били заплатени, съответно не се дължи и неустойка

Прави възражение, че ръкописно положеното име и подпис в Анекс от 16.03.2018г. и Приложение № 2 към договора не са записани от представител на дружеството.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните, и като обсъди събраният по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от представен Договор № 5004721325 от 29.03.2016г., сключен между „МОБИЛТЕЛ“ ЕАД, понастоящем „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, и „ДИ КАР“ ЕООД /л.4 и 5 от делото/, чрез И. П. И. – изрично упълномощен от управителя на дружеството представител /л.9 и 10 от делото/, „МОБИЛТЕЛ“ ЕАД /„А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД/ се е задължило да предоставя чрез своята обществен далекосъобщителна мрежа, при Общи условия за взаимоотношенията абонатите, на „ДИ КАР“ ЕООД услуги, които да се заплащат съгласно избрани от абоната тарифен /абонаментен/ план, посочен в Приложение № 1 към договора. С представеното по делото Приложение № 1 от 23.06.2016г. /л. 6-8 от делото/ се установи, че договорът е сключен за срок от две години /24 месеца/ и са активирани тарифни планове „МТЕЛ АУТО КОНТРОЛ“ за номер 0883480844 и 0883480849 с месечна абонаментна такса в размер на 16,58 бев. ДДС. Съгласно договора, услугите се заплащат при условията на договора и на общите условия на доставчика /т.5.5 от договора/.

Ищецът е представил Общите условия за взаимоотношенията между „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД и абонатите/потребителите на обществените мобилни наземни мрежи на „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД по стандарти GSM, UMTS и LTE /л.18-29 от делото/. В т. 54.1 от Общите условия, А1 има право едностранно да прекрати договора за услуги при неплащане на дължими суми след изтичане на срока за плащане. Според т.54.12 от Общите условия, договорът се счита едностранно прекратен от страна на „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, в случай, че забавата на плащането на дължимите суми е продължила повече от 124 дни. В т.9.1.1. от Приложение № 1 е описано, че договорът влиза в сила след изтичане на седем дни от подписването му, т.е. при подписан договор на 29.03.2016 г. същият влиза в сила на 05.04.2016г.

С Анекс към договора от 16.03.2018г. /л.11 от делото/, срокът на договора за мобилни услуги е удължен до 28.03.2020г., като анексът е подписан от служител на „МОБИЛТЕЛ“ ЕАД и управителя на „ДИ КАР“ ЕООД.

В представеното Приложение № 2 към договор № 5004721325 /л.12 с делото/ е посочен списък на телефонните номера, активирани по Приложение №1 към договора, както и тарифните планове и пакети, активирани по тях.

Ответното дружество е представило разходен касов ордер №10/ 28.03.2018г. /л.54 от делото/ и фискален бон с издател „МОБИЛТЕЛ“ ЕАД за заплащане на сумата от 222,23 лева в полза на ищцовото дружество /л.55 от делото/.

С исковата молба са приложени и приети като доказателства по делото 2 бр фактури, а именно фактура № 0383052411 от 26.11.2018 г. и фактура № 0384690796 от 28.12.2018г., всяка от която на стойност от 39,79 лева с ДДС /л.13 и 14 от делото/.

По делото са представени и два броя сметки с дата на издаване 06.01.2019 г. /л.16 и 17 от делото/, с които са начислени в полза на ищцовото дружество два броя неустойки с размер на всяка – 232,12 лева.

По делото са допуснати и приети три броя съдебни експертизи.

По първата от тях, съдебно-почеркова по своя характер, извършена от в.л. В.С. – експерт-криминалист, се установява, че почеркът и подписите, положен под ръкописно изписаните имена на П.И.М. в горния десен ъгъл в Анекс към договор № 504721325 от 16.03.2018г., на гърба на лист 11 от делото, както и под ръкописно изписаните имена П. И.М. в долния десен ъгъл на Приложение № 2 към договор № 5047721325 от 16.03.2018г., лист 12 от делото, сключени между „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, с предишно наименование „МОБИЛТЕЛ“ ЕАД и „ДИ КАР“ ЕООД не са на лицето П. И. М., ЕГН *****, а са изписани от друго лице.

От втората експертиза - съдебно-техническа, извършена от в.л. д-р инж. Б.Х., се установява, че в системата на ищеца „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД съществува договор между ищеца и ответника, сключен на 29.03.2016г. В софтуерната система на „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД съществува договор с дружеството „ДИ КАР“ ЕООД, ЕИК 109608542, партида 107044189, ID на клиент 504721325. Предоставяни са два броя услуги „Мтел ауто контрол“ от „МОБИЛТЕЛ“ ЕАД, в сътрудничество с „ДЖИ ПИ ЕС БЪЛГАРИЯ“ АД за номера 0883480844 и 0883480849, със срок на действие – 24 месеца, с месечна абонаментна такса размер на 16,58 лева без ДДС. През периода 23.10.2018г. – 22.12.2018г. не е бил прекратен договорът между страните по делото. Услугите са предоставяни до 03.09.2018г. На 03.09.2018г. услугите са спрени частично – спрени са

изходящите съобщения. На 02.11.2018г. системата на ищцовото дружество е отчела спиране на услугите – обаждания и съобщения. На 06.01.2019г. прекратен договора. С фактура от 27.07.2018г. е определен 15-дневен срок за плащане, като дължимата сума не е заплатена до 06.01.2019г. Втората фактура издадена на 27.08.2018г., като не е заплатена до 06.01.2019г. На 28.08.2018г. е изпратено съобщение с предупреждение за частично деактивиране на услугите. На 03.09.2018г. е частично деактивирана услугата и е започнал да тече 124 дневния срок за прекратяване на договора. Трета фактура е издадена на 26.09.2018г., която не е заплатена до 06.01.2019г. Четвъртата фактура е издадена на 26.10.2018г., като не е заплатена до 06.01.2019г. На 02.11.2018г. са напълно деактивирани услугите, но договорът не е прекратен. Пета фактура е издадена на 26.11.2018г. с период на фактуриране 23.10.2018г. – 22.11.2018г. с начислени месечни такси, не е платена до 06.01.2019г. Шеста фактура е издадена на 28.12.2018г. с период на фактуриране 23.11.2018г. – 22.12.2018г. с начислени месечни такси, която не е платена до 06.01.2019г. На 06.01.2019г. са издадени две сметки по 232,12 лева за неустойки за всеки от номерата. На 06.01.2019г. договорът е прекратен. Сумите по фактури, издадени от 27.07.2018г. до 26.10.2018г. са платени на 06.02.2019г. след прекратяване на договора, като са останали непогасени суми по фактури от 26.11.2018г. и от 28.12.2018г. и сметката за неустойка от 06.01.2019г., които са предмет на делото. Според вещото лице, не е ясно как са зададени параметрите, според които работната програмата на ищеца и дали тези параметри са коректно зададени.

От заключението на в.л. С.Т. по съдебно-счетоводната експертиза са установява, че фактури с номера 370051956/ 26.03.2018г., 371653718/27.04.2018г., 373418765/30.05.2018г., 375021179/26.06.2018г., 376632687/26.07.2018г., 378239518/27.08.2018г., 379842379/ 26.09.2018г., 383052411/26.11.2018г., 384690796/28.12.2018г., 569669454/06.01.2019г., 569669512/06.01.2019г. и 650733125/25.01.2019г. са осчетоводени от „А. БЪЛГАРИЯ“ ЕАД. Фактури с номера 383052411/26.11.2018г., 384690796/28.12.2018г., 569669454/06.01.2019г., 569669512/06.01.2019г. и 650733125/25.01.2019г. не са осчетоводени от „ДИ КАР“ ЕООД. Вещото лице установява, че са налице забавяния на плащанията от страна на ответното дружество. За процесния период са издадени фактури на обща стойност от 897,73 лева. Погасената стойност от ответното дружество за периода е в размер на 375,72 лева, поради което останалата дължима сума е в размер на 522, 0

лева, дължими по фактури с номера 383052411/26.11.2018г. 384690796/28.12.2018г., 569669454/06.01.2019г., 569669512/06.01.2019г. и 650733125/25.01.2019г. Сума в размер на 222,23 лева е постъпила в касата на ищцовото дружество на 28.03.2019г., с която са заплатени задълженията по фактури с номера 365090046/28.12.2017г., 366840477/26.01.2018г. 368449674/26.02.2018г. и 370051956/ 26.03.2018г., като заплатената сума е взета предвид при изчисляване на претендираното задължение. Според вещото лице на лице е забава от 124 дни към 06.01.2019г. – датата на предсрочно прекратяване на договора на основание т.54.12. от ОУ.

Видно от материалите по приетото ч.гр.д. № 579/2021 г. на КРС ищцовото дружество в качеството му на заявител подало заявление по чл. 410 от ГПК, въз основа на което била издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 260262/29.03.2021 г., по силата на която е било разпоредено длъжникът „ДКАР“ ЕООД да заплати на заявителя „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД сумата в размер на 522,01 лв., от които 57,77 лв. месечни такси за потребление за използване услуги по договор М4915584 за периода от 23.10.2018г. до 22.12.2018г., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане, както и 464,24 лв. неустойка за неизпълнение на цитирания договор, ведно със законна лихва за забава от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане, както и сторените по делото разноси в размер на 25,00 лв. внесена държавна такса и 300 лв. платено адвокатско възнаграждение. Тя е била връчена на длъжника на 06.04.2021 г., който в срока по закон не е депозирал възражение. Така, на основание чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК, заповедният съд е указал на заявителя, че може да предяви иск за установяване на вземането си в едномесечен срок, като в срока по чл. 415 ГПК той е предявил настоящите положителни установителни иски.

Останалите събрани по делото доказателства не променят крайните изводи на съда, поради което и не следва да се обсъждат подробно.

При така установените фактически обстоятелства по делото, съдът приема за правна страна следното:

По допустимостта

С предявения иск се цели установяване съществуване на вземане, кат предметът на делото е обусловен от издадената заповед за изпълнение. Производството при предявени иски по чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415 ГПК с характеризира освен с общите изисквания за допустимост, така и с особености които са обусловени именно от протеклото заповедно производство. Заради това в изпълнение на задълженията си да осъществи служебно самостоятелна преценка на специалните положителни процесуални предпоставки за допустимост на иска, с оглед задължителните указания по т. 10а от ТР № 4/2014 г. от 18.06.2014 г. на ОСГТК, съдът констатира, че е налице издадена заповед за изпълнение в хода на заповедното производство, за вземането, предмет на настоящата искова молба, против която е депозирано възражение по чл. 414, ал. 1 ГПК в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК, като е разпоредена процедура по чл. 415 ГПК. Указанията на заповедния съд до заявителя - по реда на чл. 415 ГПК, съответни на предприетото оспорване, респ. следва да се приеме, че е спазен срокът за предявяване на установителния иск.

Исковата претенция е допустима.

По основателността

-

По исковите с правно основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. чл. 228 ЗЕС

-

По делото не се спори, а се доказва и от представените писмени доказателства, че между страните е възникнало валидно облигационно отношение по индивидуален договор от 29.03.2016 г. за предоставяне на обществени електронни съобщителни услуги. По силата на същия, ищецът, като доставчик, се задължил да предоставя на ответника, като потребител, услуги от собствената си мобилна мрежа, срещу насрещно задължение на последния да заплаща цената на тези услуги. Срокът на облигационната връзка е продължил 24 месеца след влизане в сила на договора – т.е. до 05.04.2018г.

Ищецът твърди, че срокът на действие на договора е продължен след подписването на Анекс към договора от 16.03.2018г., с който срокът на

договора за мобилни услуги е удължен с още 24 месеца, или до 05.04.2020 г. С оглед обаче възраженията на ответната страна и приетото заключение по съдебно-почерковата експертиза, съдът намира, че подписите на представителя на ответника-абонат в представения анекс и Приложение № 2 не са изпълнени от управителя на ответното дружество, т. е. оспорването е доказано и тези документи се явяват неавтентични. Предвид изложеното, съдът приема за недоказано, че между страните е налице валидно облигационно правоотношение след изтичане на срока от 24 месеца по първоначалния договор /за който няма възражение, че не е подписан от представител на ответника/, което да е възникнало на базата на подписано изрично съгласие за това от ръководен орган на дружеството-ответник.

Въпреки това, с подписването на индивидуалния договор от 29.03.2016 г. абонатът се е съгласил изрично с Общите условия, които се явяват неразделна част от сключения договор. Същите са станали задължителни за ответното дружество, в качеството му на търговец и на основание чл.298, ал.1, т.2 ТЗ, тъй като няма данни същите да са оспорени от него незабавно.

В т.28.5 от Общите условия е записано, че сключените договори за услуги, в които е определен срок за предоставяне на услугите, могат да бъдат продължени само с изрично писмено съгласие на абоната/потребителя относно условията за продължаване. При липса на такова съгласие след изтичане срока на договора, той се преобразува в безсрочен. Според т.52.а. от Общите условия, в случаите по т.28.5. /при преобразуване на договора в безсрочен при липса на изрично съгласие за продължаването му/ абонатът/потребителят има право да прекрати безсрочния договор с едномесечно предизвестие, без да дължи неустойка за това.

От посоченото и предвид липсата на други доказателства по делото е видно, че срокът на първоначалния сключен договор за мобилни услуги № 5004721325 от 29.03.2016 г. е продължил своето действие и след изтичането на срока, посочен в него, при същите условия, като се е преобразувал в безсрочен. По делото няма данни за наличие на представено от „ДИ КАР“ ЕООД изрично предизвестие за прекратяване на договора, поради което настоящият състав на съда счита, че същият е продължил действието си и след 05.04.2018 г.

Цитираните разпоредби от Общите условия са в унисон и с

императивната норма на чл.229а, ал.1 от Закона за електронните съобщения /ЗЕС/, съгласно която сключен договор за електронни съобщителни услуги, различни от междуличностни съобщителни услуги без номера и различни от услуги за пренос при свързване машина-машина, може да бъде продължен само при изрично писмено съгласие на крайния ползвател относно условията за продължаване. При липса на такова съгласие след изтичане срока на договора той се преобразува в безсрочен при същите условия. Крайният ползвател има право да прекрати безсрочния договор по всяко време с едномесечно предизвестие, без да дължи неустойки и допълнителни разходи за това, с изключение на сумите, дължими за услугата през периода на предизвестиято.

Предвид посоченото, договор за мобилни услуги № 5004721325 от 29.03.2016г., сключен между МОБИЛТЕЛ“ ЕАД, понастоящем „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, и „ДИ КАР“ ЕООД, е продължил своето действие и след 05.04.2018г., като се е превърнал в безсрочен договор при същите условия, като доставчикът е следвало да продължава да предоставя своите мобилни услуги, а абоната – да ги заплаща, т.е. за да е налице задължението на ответника да заплати стойността на потребени далекосъобщителни услуги, ищецът следва да установи реалното им предоставяне за процесния период 23.10.2018 – 22.12.2018г. В тази връзка, представените от ищеца по делото фактури, макар и неоспорени от ответната страна, не съставляват писмени доказателства за посочените по-горе релевантни за иска обстоятелства, а именно предоставяне от ищеца на договорените електронни услуги за исковия период, доколкото съставляват едностранно издадени от ищеца - оператор частни свидетелстващи документи, които не се ползват с обвързваща съда материална доказателствена сила за установените в тях факти, респ. не доказват получаването на услугата от ответника, нито изправността на ищеца като страна по облигационните отношения. Именно заради това, за да докаже сочените обстоятелства, по инициатива на ищеца е назначена съдебно-техническа експертиза, вещото лице по която установи, че за процесния период 23.10.2018 – 22.12.2018г. не е бил прекратен договорът между „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД и „ДИ КАР“ ЕООД, което е основание за начисляване на реално потребление и месечни такси към услугите. Според вещото лице, частичното спиране на изходящите обаждания на 03.09.2018г. и спиране на услугите на 02.11.2018 г. според договора не е свързано със

задължението за плащане на месечните такси до прекратяване на договора.

Претендираната сума от 57,77 лв. се търси като сбор от 39,79 лв., представляваща месечни абонаментни такси за периода 23.10.2018г. - 22.11.2018 г. съгласно фактура № 383052411/26.11.2018 г. и 17,98 лв. абонамента такса за периода 23.11.2018-22.12.2018г. съгласно фактура № 384690796/28.12.2018г.

Както се посочи по-горе, страните са обвързани от посочения източник на облигационни отношения, а именно – процесният договор за мобилни услуги № 5004721325 от 29.03.2016г. като видно от представените фактури е, че месечните абонаментни такси са от по 16,58 лв. без ДДС за два абонаментни номера, като същите са начислявани за процесния период. Начислението е за период, през който операторът и абонатът са били в облигационни отношения, през което време ищцовото дружество е предоставило на абоната мрежата си. Така, независимо дали ответникът реално е използвал предоставените му услуги, той дължи месечни абонаментни такси, начислени му за периода 23.10.2018 – 22.12.2018г. Изискуемостта им е настъпила на датите, отразени във фактурите като краен срок за плащане. Крайният срок за заплащане на всяка от фактурите е посочен и в самите тях.

Въпреки наличието на възражение от ответната страна, че всички дължими суми са заплатени, в подкрепа на което е представеният разходен касов ордер №10/ 28.03.2018г. и фискален бон с издател „МОБИЛТЕЛ“ ЕАД за заплащане на сумата от 222,23 лева в полза на ищцовото дружество, съдът намира това възражение за неоснователно, тъй като от заключението по съдебно-счетоводната експертиза се установи, че заплатената сума от 222,23 лева е постъпила в касата на ищцовото дружество на 28.03.2019 г. и с нея са заплатени задълженията по фактури с номера 365090046/28.12.2017г., 366840477/26.01.2018г., 368449674/26.02.2018г. и 370051956/ 26.03.2018г., като същата е взета предвид при изчисляване на претендираното задължение, но с нея не е изплатена настоящата претенция за незаплатените мобилни услуги за процесния период.

Като законна последица от горното, върху уважения размер на претенцията следва да се присъди и законна лихва, считано от датата на

депозирание на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда – до окончателното ѝ изплащане.

-

-

По иска с правна квалификация чл. 422, във вр. с чл. 415 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 92 ЗЗД

-

Твърди се, че неустойка в размер на 464,24 лева се дължи поради неизпълнение на задълженията по процесния договор от страна на ответника, който бил прекратен, считано от 124-ия ден от изпадането в забава на абоната, т.е. от 06.01.2019 г. на осн. т.54.12 от Общите условия. Поради това е начислена неустойка, размерът на която е определен като сбор от стандартните месечни абонаментни такси за мобилните планове без отстъпка, дължими от абоната за съответните SIM карти, считано от датата на прекратяване на договора до изтичане на посочения в последния срок за всеки мобилен договор /т.9.3.1 от договора/.

На първо място трябва да се посочи, че процесният договор не попада под приложното поле на Закона за защита на потребителите, тъй като длъжникът не отговоря на дефиницията за „потребител“ по смисъла на § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП, като и двете страни са търговци по смисъла на § 13, т. 2 от ДР на ЗЗП и не се ползват със защитата ЗЗП и служебно произнасяне в тази насока не се налага.

От друга страна обаче, съдът счита, че в настоящият случай уговорката на т.9.3.1 от сключения между страните договор от 29.03.2016 г., който е преобразувал своето действие във времето като безсрочен след 05.04.2018 г., е неприложима, тъй като действащия към момента на забавата на ответника договор няма краен срок за прекратяване. Както се посочи по-горе, прекратяването може да се осъществи на някое от посочените основания по реда на глава IX от Общите условия към договора, сред които е и това по т.54.12 – след забава на абоната за срок от повече от 124 дни.

Поради липсата на краен срок на договора и наличието на обвързаност между начина на определяне на дължимата неустойка и срока по

прекръпяване на договора, настоящият състав счита, че претендираният размер на неустойката от 464,24 лева остана недоказан и като такъв е неоснователен.

Не без значение е и факта, че при така разпределената доказателствена тежест ищецът не е ангажирал доказателства, от които да е видно, че процесния договор е бил прекратен от страна на „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД. Довод в този смисъл може да се изведе и от правилото, че писмените договори подлежат на прекръпяване с изявление в същата форма. Писмената форма за доказване произтича както от изричната регламентация в чл. 87, ал.1 от ЗЗД, така и по аргумент от чл. 164, ал.1, т. 5 от ГПК, предвиждаща забрана за установяване прекръпяването на писмени съглашения с гласни доказателства. Тук не се твърди и не се установява операторът да е отправял до абоната писмено предизвестие, с което да му предостави подходящ срок за изпълнение и че след него ще счита договора за прекратен. Вещото лице по съдебно-техническата експертиза установява, че писмени съобщения са изпратени от ищеца до ответника на 28.08.2018, 18.09.2018, 07.10.2018 и 30.10.2018г., с които обаче са отправяни предупреждения за деактивиране на услуги или просрочие, но не и за активиране на клауза за разваляне на договора от изправната страна.

По изложените съображения съдът намира, че ищецът „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД не успя да установи, че е упражнил надлежно правото си да прекрати договорите, поради което в неговата правна сфера не е възникнало вземане за неустойка при предсрочно прекръпяване на договорите по вина на ответника. Няма данни и че договорите са били прекратени по инициатива на последния, заради което исковете с правно основание чл. 92 от ЗЗД се явяват неоснователни и следва да бъдат оставени без уважение и на това основание.

-

По разноските

С оглед изхода от спора, разноси се следват и на двете страни по делото, съобразно уважената и отхвърлената част от исковата претенция.

По настоящото дело се установяват направени от ищеца разноси в общ размер на 633 лв., включващ платена държавна такса от 75 лв. /л. 38/ и

депозити за вещи лица – 558 лв. /л. 69, 70 и 151/.

Уважената част от претенцията е в размер на 11,07 %, поради което ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 70,07 лева.

Доколкото исковата претенция е свързана с установяване на задълженията, посочени в заповедта за изпълнение, издадена в заповедното производство, вкл. и разноските за него, с оглед изхода от делото и задължителните указания по т. 12 от ТР № 4/2013 г. от 18.06.2014 г. на ОСГТК на ищеца също се следват направените разноски в заповедното производство съобразно уважената част от претенцията в размер на 35,98 лева, при направени разноски по ч.гр.дело № 579 по описа на КРС за 2021г. - 325 лв., включващ платено адвокатско възнаграждение 300 лв. и платена държавна такса – 25 лв.

По делото ответната страна „ДИ КАР“ ЕООД е направила разноски в размер на 600 лева – 150 лева адв. възнаграждение /л.57 от делото/, както и платени депозити за вещи лица – 450 лв. /л. 62, 63 и 147/.

Отхвърлената част от исковата претенция е в размер на 88,83%, поради което „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД следва да бъде осъдено да заплати на ответника сумата в размер на 533,22 лева.

Съдът няма правна възможност при липса на изявление за компенсиране на взаимно дължащи се разноски да стори сам това, поради което ще постанови отделни осъдителни диспозитива за горните.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 415 във вр. с чл. 124 ГПК, че „ДИ КАР“ ЕООД, ЕИК 109608542, със седалище и адрес на управление:, представлявано от управителя П. М. **ДЪЛЖИ** на „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК 131468980, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Илинден, ул. „Кукуш“ №1 сумата в размер на 57,77 /петдесет и седем и седемдесет и седем/ лева - незаплатена далекосъобщителна услуга по Договор № 5004721325 от 29.03.2016г., сключен между „МОБИЛТЕЛ“ ЕАД, понастоящем „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, и „ДИ КАР“ ЕООД за телефонни

номера 0883480844 и 0883480849, за периода 23.10.2018г. до 22.12.2018г., и законна лихва върху тази сума от 29.03.2021г. - датата на подаване на заявлението в съда до изплащане на вземането, за която сума е издадена Заповед за изпълнение № 260262/29.03.2021г. по ч.гр.д. № 579/2021г. на КРС.

ОТХВЪРЛЯ като НЕОСНОВАТЕЛНИ и НЕДОКАЗАНИ претенциите по чл. 415 във вр. с чл.124 ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 92 ЗЗД на „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК 131468980, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Илинден, ул. „Кукуш“ №1 за установяване дължимост на вземане от „ДИ КАР“ ЕООД, ЕИК 109608542, със седалище и адрес на управление: с., представлявано от управителя П. М. за сумата от 464,24 /четиристотин шестдесет и четири и двадесет и четири/ лева, представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на Договор № 5004721325 от 29.03.2016 г., сключен между „МОБИЛТЕЛ“ ЕАД, понастоящем „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД и „ДИ КАР“ ЕООД.

ОСЪЖДА „А 1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК 131468980, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Илинден, ул. „Кукуш“ №1 **ДА ЗАПЛАТИ** на „ДИ КАР“ ЕООД, ЕИК 109608542, със седалище и адрес на управление:, представлявано от управителя П. М., разноси по гр.д.№ 947/2021г. на КРС в размер на 533,22 /петстотин тридесет и три и двадесет и два/ лева.

ОСЪЖДА „ДИ КАР“ ЕООД, ЕИК 109608542, със седалище и адрес на управление:, представлявано от управителя П. М. **ДА ЗАПЛАТИ** на „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК 131468980, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Илинден, ул. „Кукуш“ №1, разноси по 947/2021г. на КРС в размер на 70,07 лв. /седемдесет лева и седем стотинки/.

ОСЪЖДА „ДИ КАР“ ЕООД, ЕИК 109608542, със седалище и адрес на управление:, представлявано от управителя П. М. **ДА ЗАПЛАТИ** на „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК 131468980, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Илинден, ул. „Кукуш“ №1, разноси по ч.гр.д. № 579/2021г.

на КРС в размер на 35,98 /тридесет и пет и деветдесет и осем/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Кюстендил в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____